

det „Ansvarlighed“, naar man vil kalde dette for en Ansvarlighedslov. Rettere kunde man vel kalde den en Erstatningslov. Men ogsaa denne Betegnelse forekommer mig ikke at svare til den Erstatning, som gennemføres i Enkelthederne. Det skulde jo saa være en Erstatning, ydet den paagældende til Gængæld for den Ulykke, der havde ramt ham. Men fra mange Sider her i Salen er det allerede blevet gjort gældende, og jeg tror med fuld Føje, at den Erstatning, der ydes, aldeles ikke staar i Forhold til Vægten af den Ulykke, der rammer den paagældende. Den uddeles i Forhold til visse Forsikringsteorier, som ganske vist kunne være hensigtsmæssige af Hensyn til Maskineriet, til de Teorier, hvorpaa der bygges, men som ikke er Erstatning i Forhold til Vægten af den Ulykke, der rammer den enkelte. Der er ingen Tvivl om, at den Ulykke, der rammer den ganske unge Arbejder, er i sit Væsen langt mere følelig ved den lange Aarrække, han mulig har tilbage at leve i, end den Ulykke, der rammer den gamle. Derom kan vel ikke være delte Meninger, og dog beregnes Erstatningen i denne Lov netop i det Forhold, at den unge faar mindst og den gamle mest. Skulde der altsaa etableres en virkelig Erstatningsberegning i denne Sag, skulde Skalaen vendes om, saa at den unge fik mest, han, som rammes haardest, og den gamle fik mindre. Det er indlysende, at beregnet efter Erstatningen rammer Forslaget ganske uden for Maalet. Den anden Hovedindvending er denne, at man søger at tilvejebringe en fuldstændig vilkaarlig Adskillelse mellem Arbejderne. Det er en Adskillelse, som ogsaa hviler paa Teorier, der maaske kunde tage sig ud paa Papiret, i Kontorerne, kan være et Led af den af den ærede Ordfører saa meget ønskede Harmoni, men som i Virkeligheden vil gribe saa uforklarligt ind over for praktisk tænkende Mennesker, at der ingen Tvivl er om, hvad der ogsaa er erkendt fra flere Sider, at denne Lov netop ved sin vilkaarlige Adskillelse mellem de enkelte vil komme til at opvække megen Misfornøjelse. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Uklarheder, som derved ere til Stede, men jeg vil fremdrage et Forhold, som jeg tror, man ikke endnu har gjort opmærksom paa, i alt Fald kun delvis, og det er, at der for en stor Del Arbejdere positivt vil gøres Skade ved det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem for Horsens (Wulff) var allerede i Gaar noget inde derpaa. Han oplyste, at en stor

Mængde af de Arbejdere, denne Lov omhandler, allerede nu ere forsikrede privat af Arbejdsgiverne i ikke ringe Omfang. At disse ville miste Forsikringen i de første 13 Uger, har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, men der vil ske noget mere. De ville ikke alene miste Forsikringen i disse første 13 Uger, det vide de, og det kunne de indrette sig paa, og det kunne de om fornødent forsikre sig mod, men de ville uden at vide det, i alt Fald uden at blive tilstrækkelig opmærksomme derpaa, komme til at savne Forsikring i en Række Tilfælde, hvor de hidtil have været forsikrede. Den Adskillelse, som her gøres — jeg tænker særlig paa Bygningshaandværkerne — mellem udvendigt og indvendigt Arbejde, vil ingen Arbejdsmand eller Haandværkssvend forstaa. Han vil ikke kunne forstaa, at naar han herefter kommer til Skade ved indvendigt Arbejde, er han ikke forsikret, som han hidtil har været, fordi den ny Lov er traadt i Kraft, og det vil ramme ham, uden at han er sig det bevidst, og uden at han kan gøres tilstrækkelig opmærksom derpaa, fordi det ikke paa Forhaand er muligt at sige, hvilke Tilfælde der falde ind under indvendigt Arbejde, og hvilke under udvendigt, hvad der dog bliver afgørende for Forsikringen. En Haandværkssvend kan ikke gaa til Arbejdsraadet og sige: Nu gaar jeg ind i det og det Hus og gør det og det Arbejde, vil jeg saa være forsikret eller ej? Det kan ikke lade sig gøre, han maa løbe an derpaa, og først senere viser det sig, om det Ulykkestilfælde, der har ramt ham, falder ind under Loven, eller ej. Det er et ikke ganske ringe Antal Arbejdere, her er Tale om. Det blev angivet i Fjor — og Tallet er sikkert ikke mindre i Aar — at ca. 40,000 Arbejdere ere forsikrede af dem, som falde ind under denne Lov. Jeg har her ikke andet at bygge paa end de Opgivelse, som have været fremsatte i det andet Ting. Hvor mange Arbejdere komme nu ind under denne Lov? Den ærede Ordfører beregnede i sin Tid Antallet af de Arbejdere, som faldt ind under den Bergske Lov, til henimod 200,000, nøjere betegnet: 182,000. Dersom vi nu fra den Bergske Lov undtage alle Landarbejdere, vil Tallet vel gaa ned til det halve, saa at man med et rundt Tal kan sige, at over 100,000 Arbejdere falde ikke ind under denne Lov. Det vil sige, at hidtil have af disse 100,000 ca. Halvdelen været privat forsikrede, og denne Halvdel af disse, altsaa ca. 40,000, vil nu blive ramt af, at de ikke vide — i alt Fald en Del af dem — om